

DONES REUNIDES

MUJERES REUNIDAS

Marina i la seva filla Juliana, Carmen, Ana María, Sandra, Rosario, Silvia, Noemí, María del Carmen... arribaren un dia de l'Uruguai, Xile, Mèxic, Polònia, Rússia, l'Ecuador, Hondures, Bolívia, Colòmbia o l'Argentina. Les greus penúries en els seus països d'origen les portaren a Espanya cercant un futur millor per als seus; algunes fa ja més de 10 anys, altres en èpoques més recents, i amb tanta mala fortuna que gran part dels anuncis classificats han passat del "Se cerca" al "S'ofereix" i, avui en dia, al "Només espanyoles".

Cada 15 dies es reuneixen en el Casal de les Dones que l'Institut Balear de la Dona té a Palma. Malén Torrens, l'animadora d'aquestes reunions de dones immigrants, les aconsella i escolta massa sovint les mateixes frustracions: el telèfon de "cita prèvia" que mai no deixa de comunicar, i això no obstant, obtenir aquesta citació és indispensable per acollir-se a la regulació del nou Reglament d'Estrangeria; el "ningú no ens vol contractar" o que, a pesar de la preparació professional de moltes d'elles, el servei domèstic i la cura de nins i grans siguin la seva única sortida laboral.

No hi ha millor recepta, per lluitar contra la indiferència cap a la població immigrant, que assistir a una d'aquestes trobades i conèixer de prop la realitat d'aquestes dones.

Marina y su hija Juliana, Carmen, Ana María, Sandra, Rosario, Silvia, Noemí, María del Carmen... llegaron un día de Uruguay, Chile, México, Polonia, Rusia, Ecuador, Honduras, Bolivia, Colombia o Argentina. Las graves penurias en sus países de origen las trajeron a España buscando un futuro mejor para los suyos; algunas hace ya más de 10 años, otras en épocas más recientes, y con tan mala fortuna que gran parte de los anuncios clasificados han pasado del "Se busca" al "Se ofrece" y, hoy en día, al "Sólo españolas".

Cada 15 días se reúnen en el Casal de las Dones que el Institut Balear de la Dona tiene en Palma. Malén Torrens, la animadora de estas reuniones de mujeres inmigrantes, las aconseja y escucha demasiado a menudo las mismas frustraciones: el teléfono de "cita previa" que nunca deja de comunicar, y sin embargo, obtener esa citación es indispensable para acogerse a la regulación del nuevo Reglamento de Extranjería; el "nadie nos quiere contratar" o el que, pese a la preparación profesional de muchas de ellas, el servicio doméstico y el cuidado de niños y mayores sean su única salida laboral.

No hay mejor receta, para luchar contra la indiferencia hacia la población inmigrante, que asistir a uno de estos encuentros y conocer de cerca la realidad de estas mujeres.

© UN Photo | G Pirozzi

SE CERQUEN PROFESSORES *SE BUSCAN PROFESORAS*

Awatif Morsy mai no oblidarà el dia que va saber que al seu llogaret s'inauguraria una nova escola. Com la majoria de les nines de vuit anys de Beni Shara'an (Egipte), la vida d'Awatif transcorria entre l'esgotadora feina en els bladars propers i el confinament a la llar. Avui, Awatif és una alumna excel·lent d'una escola secundària local que fa plans per anar a la universitat: "Molta gent de Beni Shara'an vol que sigui metgessa", comenta. "Jo voldria ser mestra, per poder transmetre a altres nins tot allò que vaig aprendre."

El testimoni d'Awatif i d'altres joves, recollit a la web d'Unicef, posa un toc personal a la campanya "Vinga nines! Educació per a tota la infància", amb què aquesta organització pretén que per al 2005 acudeixin a l'escola el mateix nombre de nins que de nines.

Durant els últims anys, molts de països àrabs s'han apropat a la meta d'escolaritzar tots els nins, però la paritat entre els sexes únicament s'ha aconseguit en 5 dels 19 estats àrabs, i encara queden cinc milions de nines sense escolaritzar.

Urgeixen professores per animar més pares a enviar les seves filles a l'escola. Les mestres representen un model de conducta a seguir per a les nines i infonen major confiança i seguretat als pares; perquè en moltes regions del món persisteix la discriminació en l'accés de les nines a l'educació per actituds arrelades, per embarassos i matrimonis en edat primerenca o per l'assetjament sexual al qual es veuen sotmeses a les aules. Es necessitaran moltes joves com Awatif!

Awatif Morsy nunca olvidará el día que supo que en su aldea se iba a inaugurar una nueva escuela. Como la mayoría de las niñas de ocho años de Beni Shara'an (Egipto), la vida de Awatif transcurría entre el agotador trabajo en los cercanos trigales y el confinamiento en el hogar. Hoy, Awatif es una alumna sobresaliente de una escuela secundaria local que planea ir a la universidad: "Mucha gente de Beni Shara'an quiere que sea médica", comenta. "Yo querría ser maestra, para poder transmitir a otros niños todo lo que aprendí."

El testimonio de Awatif y de otras jóvenes, recogido en la web de Unicef, pone un toque personal a la campaña "¡Vamos niñas! Educación para toda la infancia", con la que esta organización pretende que para 2005 acudan a la escuela el mismo número de niños que de niñas.

En los últimos años, muchos países árabes se han acercado a la meta de escolarizar a todos los niños, pero la paridad entre los sexos únicamente se ha conseguido en 5 de los 19 estados árabes, y todavía quedan cinco millones de niñas sin escolarizar.

Urgen profesoras para animar a más padres a enviar a sus hijas a la escuela. Las maestras representan un modelo de conducta a seguir para las niñas e infunden mayor confianza y seguridad a los padres; porque en muchas regiones del mundo persiste la discriminación en el acceso de las niñas a la educación por actitudes arraigadas, por embarazos y matrimonios a edad temprana o por el acoso sexual al que se ven sometidas en las aulas. ¡Se van a necesitar muchas jóvenes como Awatif!